

David: Ved denne Sags 1ste Behandling udtalte jeg allerede, hvorledes jeg var tvivlsraadig om, hvorvidt man skulde antage denne Lov for at være et Fremskridt, eller om man skulde troe, at den ikke kunde betragtes saaledes, og altsaa hellere maatte ønske, at den ikke blev til virkelig Lov. Jeg glædede mig meget, da Sagen gik over til et Udvalgs Drøftelse, og over, at dette Udvalg netop kom til at indeholde saamange dygtige juridiske Kræfter, idet jeg herefter troede, at vi vilde faae en Betænkning, som vi saa at sige kunde følge, om end ikke som en eenstemmig Udtalelse af praktiske Mænd, saa dog som et levende Raad, hvorom Fleerheden af Thingets Jurister havde sluttet sig. I saa Henseende er det ganske vist gaaet flere af mine Colleger, som det er gaaet mig, at de have følt sig sluffede i denne Forventning, idet der nu staaer to praktisk dygtige Juristers Mening ligeoverfor to andres. Jeg har al mulig Agtelse — og jeg behøver neppe for den Vedkommendes eller for noget af Thingets Medlemmers Skyld at erklære det — for det femte ikke-juridiske Medlems Dygtighed; men jeg troer, at man i denne Sag vilde have lagt en langt større Betydning i, om der havde staaet tre praktiske Jurister ligeoverfor een og dette femte Medlem, end der kan lægges deri, at der saaledes, som det er Tilfældet, staaer en Høiesteretsadvocat og en Høiesteretsdommer tilligemed en ikke-juridisk Personlighed ligeoverfor en Høiesteretsadvocat og en Høiesteretsdommer. Jeg savner saaledes i dette Die-blik den sikkre Veiledning, hvortil jeg trænger, og saaledes finder jeg mig nødsaget til at recurrere til min egen ringe Indsigt og min Anstuelse om Sagen, saaledes som jeg har begrundet den for mig selv. Jeg vil da ikke nægte, at det i Almindelighed taget hører til en Overgangstilstands nødvendige Attributioner, med andre Ord, at det er en Fordring, jeg kan stille til enhver Tilstand, som det bliver mig anbefalet, at jeg skal give min Stemme til, fordi den skal være en Overgang til noget Andet, at denne Overgang ogsaa maa have Veien til det, som man mener, at der bør gaaes over til; men i denne Henseende maa jeg aldeles slutte mig til det Foredrag, vi nys

hørte af den ærede 3die Landsthingsmand for 1ste Kreds, og hvori han fremhævede, at en saadan Overgangstilstand, hvorved man alene gjør Afgangen lettere og lader alt Andet, navnlig hvad der maatte staae i Forbindelse med en fjernere eller nærmere Udsigt til at faae Grundlovens Bud bragt til Birkelighed, henstaae ubørgt, fjerner os mere fra den Organisation af Sagsførerstanden og de Betingelser for de enkelte Classer af Sagsførere, der i saa Fald maatte kræves, end naar vi blive staaende ved det Nuværende. Jeg erkjender tilfulde den Bemærkning af den ærede 2den Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Krieger), at han anseer den Til sætning til Lovforslaget, hvorefter der aabnes juridiske Professorer og Dommere Afgang til at blive Sagsførere, for en ikke vigtig Anbydning af, at vi have Grundlovens Gjennemførelse for Die, ja endog saa vigtig, at det ærede Medlem meente, at, naar denne Til sætning blev forkastet — hvad den jo ikke er bleven —, saa maatte han gaae over paa Modstandernes Side; men jeg tillader mig at troe, at, naar vi slyde Lovens heelt bort fra os, fordi vi ansee den for uforenlig med den Tilstand, vi gaae imøde, saa give vi derved et endnu langt større Beviis for, at vi ikke have tabt Grundlovens Bud af Sigte, end derved, at vi vedtage denne enkelte Til sætelse. Jeg er altsaa saa langt fra at troe, at jeg derved stiller mig i Opposition til dette Medlem af Udvalget, som dog har tilraadet Udvalgets Ophøielse til Lov, naar denne Til sætning blev vedtagen, at jeg tværtimod mener mere at handle i hans Aand og efter den Anviisning, han har givet os, at vi fremfor Alt ikke maae glemme at tage Hensyn til den Tilstand, som vil komme, naar efter kortere eller længere Tid Grundlovens Bud med Hensyn til Indførelsen af mundtlig og offentlig Retspleie træder i Kraft, end man gjør det ved at vedtage denne ubetydelige Til sætning. — Jeg skal ikke nægte, at der er et andet Argument, som Pluraliteten har brugt, og som jeg heller ikke kan tillægge den Vægt og Betydning, som den har troet at kunne give det. Den ærede næstsidste Taler har allerede berørt det, men kun i Forbigaaende; det er nemlig det, at der skal overveiende Grunde til at vise en Lov